Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

11. september 2025 *

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf – artikel 4, nr. 6) – fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – formål om social rehabilitering – den domfældtes bopælssted – den fuldbyrdende stats overtagelse af straffuldbyrdelsen i henhold til sin nationale lovgivning – rammeafgørelse 2008/909/RIA – gensidig anerkendelse af domme i straffesager med henblik på deres fuldbyrdelse i en anden medlemsstat – udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf truffet af en retsinstans i den fuldbyrdende medlemsstat – artikel 8 – fuldbyrdelsesstatens pligt til at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen – artikel 17 – fuldbyrdelsesstatens beføjelse til at fastlægge fuldbyrdelsesprocedurerne«

I sag C-215/24 [Fira] [i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (retten i første instans i Porto – den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia, Portugal) ved afgørelse af 19. marts 2024, indgået til Domstolen den 20. marts 2024, i sagen vedrørende fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, der er blevet udstedt mod

YX,

procesdeltager:

Ministério Público,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis, samt dommerne N. Jääskinen, A. Arabadjiev (refererende dommer), M. Condinanzi og R. Frendo,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. marts 2025,

* Processprog: portugisisk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

efter at der er afgivet indlæg af:

– den portugisiske regering ved P. Barros da Costa, L. Ferro da Costa og J. Ramos, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved A. Gavela Llopis og A. Torró Molés, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved H. Leupold, B. Rechena og J. Vondung, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. juni 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 8, 12, 13 og 17 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27, berigtiget i EUT 2022, L 151, s. 74), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2008/909«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en sag vedrørende fuldbyrdelsen i Spanien af en europæisk arrestordre udstedt af de portugisiske myndigheder mod YX med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf.

Retsforskrifter

EU-retten

Rammeafgørelse 2002/584/RIA

3 Artikel 4 i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1) har overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre« og bestemmer følgende i nr. 6):

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«

Rammeafgørelse 2008/909

4 Femte, niende og tolvte betragtning til rammeafgørelse 2008/909 har følgende ordlyd:

»(5) Proceduremæssige rettigheder i straffesager er et afgørende element for at sikre gensidig tillid mellem medlemsstaterne i det retlige samarbejde. Forholdet mellem medlemsstaterne, der er præget af en særlig gensidig tillid til de øvrige medlemsstaters retssystemer, gør det muligt for fuldbyrdelsesstaten at anerkende afgørelser, der er truffet af udstedelsesstatens myndigheder. Derfor bør der overvejes en videreudvikling af det samarbejde, der er fastsat i Europarådets instrumenter om fuldbyrdelse af straffedomme, især når der over unionsborgere er blevet afsagt en straffedom om idømmelse af en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger i en anden medlemsstat. Det er nødvendigt at give den domfældte passende garantier, men vedkommendes samtykke bør ikke i alle tilfælde være afgørende for, om en dom kan fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af den idømte sanktion.

[...]

(9) Fuldbyrdelse af den idømte sanktion i fuldbyrdelsesstaten bør forbedre mulighederne for den domfældtes sociale rehabilitering. For at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, bør den kompetente myndighed i udstedelsesstaten tage hensyn til forskellige elementer som f.eks. personens tilknytning til fuldbyrdelsesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdelsesstaten.

[...]

(12) Denne rammeafgørelse bør også finde tilsvarende anvendelse på fuldbyrdelsen af sanktioner i de tilfælde, der er omfattet af artikel 4, nr. 6[)], [...] i [...] rammeafgørelse [2002/584]. Det betyder bl.a., at fuldbyrdelsesstaten, med forbehold af nævnte rammeafgørelse, kan undersøge, om der foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, jf. denne rammeafgørelses artikel 9, herunder kontrol af princippet om dobbelt strafbarhed, hvis fuldbyrdelsesstaten har afgivet en erklæring i henhold til denne rammeafgørelses artikel 7, stk. 4, som betingelse for anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen, og overveje, om den vil udlevere den domfældte eller fuldbyrde dommen i medfør af artikel 4, [nr. 6)], i ovennævnte rammeafgørelse.«

5 Artikel 3 i rammeafgørelse 2008/909 har overskriften »Formål og anvendelsesområde« og fastsætter følgende i stk. 1:

»Denne rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.«

6 Rammeafgørelsens artikel 4 med overskriften »Kriterier for fremsendelse af en dom og en attest til en anden medlemsstat« er sålydende:

»1. Såfremt den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdelsesstaten, og såfremt personen har givet sit samtykke, hvis dette kræves i henhold til artikel 6, kan der fremsendes en dom samt den attest, for hvilken der findes en standardformular i bilag I, […] til en af følgende medlemsstater:

a) den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor, eller

b) den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, skønt det ikke er den medlemsstat, hvor vedkommende bor, og som vedkommende efter strafafsoningen vil blive udvist til, på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse, der indgår i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning truffet som følge af dommen, eller

c) enhver anden medlemsstat end den i litra a) eller b) nævnte[,] hvis kompetente myndighed giver sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten til denne medlemsstat.

2. Dommen og attesten kan fremsendes, hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, om nødvendigt efter høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og i fuldbyrdelsesstaten, må lægge til grund, at fuldbyrdelsesstatens fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering.

3. Før den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender dommen og attesten, kan den høre den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde. Høring er obligatorisk i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra c). I sådanne tilfælde underretter den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten omgående udstedelsesstaten om sin afgørelse om, hvorvidt den giver sit samtykke til fremsendelse af dommen.

4. Under en sådan høring kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten forelægge en begrundet udtalelse for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering og vellykkede reintegration i samfundet.

Hvis der ikke skal foretages høring, kan udtalelsen forelægges straks efter fremsendelsen af dommen og attesten. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten overvejer denne udtalelse og beslutter, hvorvidt attesten skal tilbagekaldes eller ikke.

5. Fuldbyrdelsesstaten kan på eget initiativ anmode udstedelsesstaten om at fremsende dommen samt attesten. Den domfældte kan også anmode de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten eller fuldbyrdelsesstaten om at indlede en procedure for fremsendelse af dommen og attesten i medfør af denne rammeafgørelse. Anmodninger i henhold til dette stykke indebærer ikke, at udstedelsesstaten har pligt til at fremsende dommen samt attesten.

6. I forbindelse med gennemførelsen af denne rammeafgørelse vedtager medlemsstaterne foranstaltninger, som især tager hensyn til formålet [om] at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og som lægges til grund, når deres kompetente myndigheder træffer afgørelse om, hvorvidt de skal give deres samtykke til fremsendelse af dommen og attesten i sager […] i henhold til stk. 1, litra c).

7. I forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller på et senere tidspunkt kan hver medlemsstat meddele Generalsekretariatet for Rådet [for Den Europæiske Union], at der i dens forbindelser med andre medlemsstater, som har afgivet samme meddelelse, ikke kræves forudgående samtykke i henhold til stk. 1, litra c), for at fremsende dommen og attesten:

a) hvis den domfældte bor og vedvarende har haft lovligt opholdssted i fuldbyrdelsesstaten i mindst fem år og vil bevare permanent opholdstilladelse i denne, og/eller

b) hvis den domfældte er statsborger i fuldbyrdelsesstaten i andre tilfælde end de i stk. 1, litra a) og b), nævnte.

[...]«

7 Den nævnte rammeafgørelses artikel 5, der har overskriften »Fremsendelse af dommen og attesten«, bestemmer:

»1. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender dommen eller en bekræftet genpart heraf samt attesten direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ved hjælp af ethvert middel, som efterlader et skriftligt spor, og på en sådan måde, at fuldbyrdelsesstaten kan fastslå ægtheden. Originalen af dommen eller en bekræftet genpart heraf og originalen af attesten sendes til fuldbyrdelsesstaten, hvis denne kræver det. Alle officielle meddelelser fremsendes ligeledes direkte mellem de nævnte kompetente myndigheder.

2. Attesten underskrives[,] og indholdets rigtighed bekræftes af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

3. Udstedelsesstaten fremsender kun dommen og attesten til én fuldbyrdelsesstat ad gangen.

4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke har kendskab til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, foretager den de nødvendige undersøgelser, navnlig gennem kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk, der blev oprettet ved Rådets fælles aktion 98/428/RIA [af 29. juni 1998 (EFT 1998, L 191, s. 4),] for at indhente oplysning herom fra fuldbyrdelsesstaten.

5. Hvis en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en dom samt en attest, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, sender den ex officio dommen samt attesten videre til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten og underretter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten herom.«

8 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen« fastsætter:

»1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten anerkender den dom, der er fremsendt i henhold til artikel 4 og efter proceduren i artikel 5, og træffer omgående alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse.

2. Hvis sanktionen på grund af sin varighed ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kun træffe beslutning om at tilpasse sanktionen i det omfang, sanktionen overstiger den maksimale straf for tilsvarende

lovovertrædelser efter denne stats nationale lovgivning. Den tilpassede sanktion må ikke blive mindre end den maksimale straf for tilsvarende lovovertrædelser efter fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning.

3. Hvis sanktionen på grund af sin art ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i denne stat tilpasse sanktionen til den straf eller den foranstaltning, der efter denne stats lovgivning gælder for lignende lovovertrædelser. Denne straf eller foranstaltning skal i videst muligt omfang svare til den sanktion, udstedelsesstaten har idømt, og sanktionen kan derfor ikke konverteres til en bødestraf.

4. Den tilpassede sanktion må ikke skærpe den af udstedelsesstaten idømte sanktion med hensyn til art eller varighed.«

9 Artikel 12 i rammeafgørelse 2008/909 har overskriften »Afgørelse om fuldbyrdelse af sanktionen og frister« og bestemmer følgende i stk. 1:

»Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten træffer snarest muligt afgørelse om, hvorvidt dommen skal anerkendes[,] og sanktionen fuldbyrdes, og underretter udstedelsesstaten herom, herunder om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 og 3.«

10 Rammeafgørelsens artikel 13 med overskriften »Tilbagekaldelse af attesten« fastsætter:

»Så længe fuldbyrdelsen af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten ikke er påbegyndt, kan udstedelsesstaten tilbagekalde attesten fra denne stat med en angivelse af grundene hertil. Hvis attesten tilbagekaldes, må fuldbyrdelsesstaten ikke længere fuldbyrde sanktionen.«

11 Den nævnte rammeafgørelses artikel 17, som har overskriften »Den lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen«, bestemmer følgende i stk. 1, 3 og 4:

»1. Fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion. Det tilkommer fuldbyrdelsesstatens myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdelsesprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.

[...]

3. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten underretter efter anmodning den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om relevante bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse. Udstedelsesstaten kan erklære sig enig i anvendelsen af sådanne bestemmelser eller tilbagekalde attesten.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ved alle afgørelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse kan tages hensyn til de bestemmelser i national lovgivning angivet af udstedelsesstaten, hvorefter personen har ret til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse på et bestemt tidspunkt.«

12 Rammeafgørelsens artikel 21, litra c)-i), er affattet således:

»Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten underretter straks den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst måde, der efterlader et skriftligt spor,

[...]

c) om den endelige afgørelse om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen og afgørelsens dato

d) om enhver afgørelse om at afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 9 og om begrundelsen for afgørelsen

e) om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 eller 3, og om begrundelsen for afgørelsen

f) om enhver afgørelse om ikke at fuldbyrde sanktionen af de i artikel 19, stk. 1, anførte grunde, og om begrundelsen for afgørelsen

g) om tidspunktet for prøveløsladelsens begyndelse og afslutning, hvis dette er angivet i attesten fra udstedelsesstaten

h) om den domfældtes undvigelse fra varetægt

i) om fuldbyrdelsen af sanktionen, så snart den er afsluttet.«

Rammeafgørelse 2008/947/RIA

13 Artikel 1 i Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner (EUT 2008, L 337, s. 102) har overskriften »Formål og anvendelsesområde« og bestemmer følgende i stk. 1-3:

»1. Denne rammeafgørelse tager sigte på at lette domfældtes rehabilitering, forbedre beskyttelsen af ofre og den brede offentlighed og lette anvendelsen af passende tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner for så vidt angår lovovertrædere, der ikke bor i domsstaten. Med henblik på at nå disse mål fastsætter denne rammeafgørelse regler, hvorefter en anden medlemsstat end den, hvor den domfældte er dømt, anerkender domme og, hvor det er relevant, afgørelser om tilsyn, fører tilsyn med tilsynsforanstaltninger, der er pålagt på grundlag af en dom, eller alternative sanktioner, der er knyttet til dommen, og træffer alle øvrige afgørelser i forbindelse med dommen, medmindre andet er fastsat i denne rammeafgørelse.

2. Denne rammeafgørelse finder kun anvendelse på:

a) anerkendelse af domme og, når det er relevant, afgørelser om prøvetid med tilsyn

b) overførsel af ansvaret for tilsynet med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner

c) alle øvrige afgørelser med tilknytning til de i litra a) og b), anførte,

som beskrevet og defineret i rammeafgørelsen.

3. Denne rammeafgørelse finder ikke anvendelse på

a) fuldbyrdelse af straffedomme, der indebærer frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger, og som falder ind under anvendelsesområdet for rammeafgørelse [2008/909]

[...]«

14 Artikel 2, nr. 1), 2) og 5), i rammeafgørelse 2008/947 fastsætter:

»I denne rammeafgørelse forstås ved

1) »dom«: en endelig afgørelse eller kendelse fra en domstol i udstedelsesstaten, der fastslår, at en fysisk person har begået en strafbar handling, og pålægger denne
   a) en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, hvis der er bevilget prøveløsladelse på grundlag af denne dom eller ved en efterfølgende afgørelse om prøvetid med tilsyn
   b) en betinget straf
   c) en betinget dom eller
   d) en alternativ sanktion

2) »betinget straf«: en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, hvis fuldbyrdelse helt eller delvis udsættes på visse betingelser ved domfældelsen og erstattes af en eller flere tilsynsforanstaltninger. Sådanne tilsynsforanstaltninger kan være indeholdt i selve dommen eller fastlagt i en separat afgørelse om prøvetid med tilsyn truffet af en kompetent myndighed

[...]

5) »afgørelse om prøvetid med tilsyn«: en dom eller en endelig afgørelse fra en kompetent myndighed i udstedelsesstaten, der træffes på grundlag af en dom, og hvorved der
   a) bevilges prøveløsladelse eller
   b) pålægges tilsynsforanstaltninger.«

Portugisisk ret

15 Artikel 45 i Código Penal (straffelov) med overskriften »Erstatning af en fængselsstraf med en bøde« bestemmer følgende i stk. 1 og 2:

»1. Såfremt der idømmes en fængselsstraf på op til et år, skal denne straf erstattes af bødestraf eller anden passende straf, der ikke indebærer frihedsberøvelse, medmindre fuldbyrdelse af fængselsstraffen er påkrævet for at forhindre fremtidige lovovertrædelser.

2. Såfremt bøden ikke betales, skal den domfældte afsone den i dommen idømte fængselsstraf. Bestemmelserne i denne lovs artikel 49, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

16 Den nævnte lovs artikel 49, der har overskriften »Forvandling af en ubetalt bøde til en subsidiær fængselsstraf«, fastsætter følgende i stk. 3:

»Såfremt den domfældte godtgør, at den manglende betaling af bøden ikke kan tilregnes vedkommende, kan fuldbyrdelsen af den subsidiære fængselsstraf udsættes i en periode på et til tre år, forudsat at udsættelsen gøres betinget af overholdelse af forpligtelser eller adfærdsregler, der ikke er af økonomisk eller finansiel karakter. Den subsidiære fængselsstraf fuldbyrdes, såfremt forpligtelserne eller adfærdsreglerne ikke overholdes, og erklæres for bortfaldet, såfremt de er blevet overholdt.«

Spansk ret

17 Artikel 80 i Código Penal (straffelov) (herefter »den spanske straffelov«) bestemmer:

»1. Dommere eller retsinstanser kan ved begrundet afgørelse udsætte fuldbyrdelsen af frihedsstraffe på under to år, hvis det med rimelighed kan forventes, at fuldbyrdelsen af den fastsatte frihedsstraf ikke er nødvendig for at forhindre, at den domfældte begår nye lovovertrædelser i fremtiden.

Ved vedtagelsen af denne afgørelse skal dommeren eller retsinstansen vurdere de omstændigheder, hvorunder lovovertrædelsen blev begået, den domfældtes personlige situation, den pågældendes forhistorie, den pågældendes adfærd efter det strafbare forhold og især den pågældendes bestræbelser på at udbedre den forvoldte skade, den pågældendes sociale og familiemæssige situation samt de virkninger, der kan forventes af en udsættelse af fuldbyrdelsen af den resterende del af straffen og af en overholdelse af eventuelle pålagte foranstaltninger.

2. De betingelser, der kræves for at udsætte straffuldbyrdelsen, er følgende:

1) Der er tale om den domfældtes første lovovertrædelse. Med henblik herpå tages der hverken hensyn til tidligere domme for lovovertrædelser, der blev begået uagtsomt, eller for mindre lovovertrædelser, eller til tidligere straffe, der er blevet slettet eller bør slettes i henhold til artikel 136. Der tages heller ikke hensyn til tidligere straffe for lovovertrædelser, som på grund af deres art eller på grund af omstændighederne ikke er relevante for vurderingen af sandsynligheden for at begå fremtidige lovovertrædelser.

2) Straffen eller summen af de idømte straffe må ikke overstige to år, uden at medregne den straf, der følger af en manglende betaling af bøden.

3) Den domfældte har opfyldt de forpligtelser, som påhvilede vedkommende i henhold til det civilretlige ansvar, og den konfiskation, der blev anordnet ved dom i medfør af artikel 127, er blevet gennemført.

Denne betingelse anses for at være opfyldt, når den domfældte forpligter sig til at opfylde sit civilretlige ansvar i overensstemmelse med sin økonomiske formåen og til at lette den pålagte konfiskation, og det med rimelighed kan forventes, at konfiskationen vil blive gennemført inden for den rimelige frist, der er blevet fastsat af dommeren eller retsinstansen. Dommeren eller retsinstansen kan under hensyn til omfanget af det civilretlige ansvar og de sociale konsekvenser af lovovertrædelsen kræve sådanne garantier, som den pågældende finder passende for at sikre, at denne betingelse overholdes.

3. Selv om betingelserne i det foregående stykkes nr. 1) og 2) ikke er opfyldt, og forudsat at den pågældende person ikke befinder sig i en gentagelsessituation, kan der undtagelsesvis indrømmes udsættelse af en enkeltstående frihedsstraf med en varighed på højst to år, hvis den domfældtes personlige situation, forholdenes art, personens adfærd og navnlig vedkommendes bestræbelser på at udbedre den forvoldte skade kræver det.

I disse tilfælde er udsættelsen altid betinget af en effektiv udbedring af skaden eller en erstatning for den forvoldte skade i overensstemmelse med den domfældtes fysiske og økonomiske formåen eller af overholdelsen af den aftale, hvortil den i artikel 84, stk. 1, nr. 1), omhandlede foranstaltning henviser. En foranstaltning, der er omhandlet i den nævnte bestemmelses nr. 2) eller 3), skal i

øvrigt altid pålægges med et omfang, som ikke kan være mindre end det, der følger af anvendelsen af de i artikel 84, stk. 1, omhandlede omregningskriterier på en femtedel af den straf, som kan idømmes.

4. Dommere og retsinstanser kan bevilge udsættelse af en idømt straf uden nogen betingelser i det tilfælde, hvor den domfældte lider af en meget alvorlig og uhelbredelig sygdom, medmindre den pågældende på det tidspunkt, hvor vedkommende begik lovovertrædelsen, af samme grund allerede var blevet indrømmet udsættelse af en anden straf.

5. Selv om de betingelser, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, nr. 1) og 2), ikke er opfyldt, kan dommeren eller retsinstansen indrømme udsættelse af fuldbyrdelsen af frihedsstraffe på op til fem år til dømte personer, som har begået lovovertrædelsen på grund af deres afhængighed af de stoffer, der er omhandlet i artikel 20, nr. 2), forudsat at det af en behørigt godkendt eller certificeret offentlig eller privat institution eller tjeneste i tilstrækkelig grad godtgøres, at den domfældte på det tidspunkt, hvor afgørelsen om udsættelse træffes, er blevet stoffri eller er under behandling med henblik på at blive stoffri.

Dommeren eller retsinstansen kan bestemme, at der skal foretages de nødvendige konstateringer med henblik på at kontrollere, om ovennævnte betingelser er opfyldt.

I det tilfælde, hvor den domfældte er i afvænning, er udsættelsen af fuldbyrdelsen af straffen ligeledes betinget af, at behandlingen fortsætter, indtil den er afsluttet. Tilbagefald under behandlingen anses ikke for at være opgivelser, hvis de ikke er udtryk for en endelig opgivelse af afvænningen.

6. I tilfælde af lovovertrædelser, der kun kan retsforfølges på grundlag af en klage fra offeret, skal dommerne og retsinstanserne høre offeret og i givet fald offerets repræsentant, inden der indrømmes udsættelse af fuldbyrdelsen af straffen.«

18 Den spanske straffelovs artikel 90, stk. 1, fastsætter:

»Dommeren med ansvar for straffuldbyrdelse indrømmer udsættelse af fuldbyrdelsen af den resterende del af straffen og prøveløsladelse til en domfældt, som:

a) er indplaceret på tredje fængselsbehandlingsniveau [(ordning med delvis frihed)]

b) har udstået tre fjerdedele af den idømte straf

c) har udvist god opførsel.

Med henblik på at træffe afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen af den resterende del af straffen og om bevilling af prøveløsladelse foretager dommeren med ansvar for straffuldbyrdelse hensyn til den domfældtes personlighed, den pågældendes forhistorie, omstændighederne omkring den begåede lovovertrædelse, relevansen af de retlige interesser, som ville kunne blive påvirket ved en gentagelse af lovovertrædelsen, den domfældtes opførsel under strafafsoningen, den pågældendes sociale og familiemæssige forhold samt de virkninger, der kan forventes af en udsættelse af fuldbyrdelsen af den resterende del af straffen og af en overholdelse af eventuelle pålagte foranstaltninger.

Der indrømmes ikke udsættelse, hvis den domfældte ikke har opfyldt erstatningspligten i medfør af det civilretlige ansvar, der følger af lovovertrædelsen, i de fastsatte tilfælde og i overensstemmelse med de kriterier, som er fastsat i artikel 72, stk. 5 og 6, i Ley Orgánica 1/1979, General Penitenciaria [(organisk lov nr. 1/1979 om den almindelige fængselslov) af 26. september 1979 (BOE nr. 239 af 5.10.1979, s. 23180)].«

Retsforhandlingerne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 I 2018 idømte Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (retten i første instans i Porto – den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia, Portugal), som er den forelæggende ret, YX en frihedsstraf på seks måneder for at have begået skattesvig. I medfør af artikel 49 i Código Penal (straffelov) blev denne frihedsstraf efterfølgende erstattet af en bødestraf på 180 dagbøder. Da den hertil svarende bøde ikke var blevet betalt, og YX ikke havde godtgjort, at den manglende betaling ikke kunne tilregnes ham, traf denne retsinstans afgørelse om fuldbyrdelse af den nævnte frihedsstraf.

20 Eftersom YX i mellemtiden havde flyttet sin bopæl til Spanien, udstedte den forelæggende ret den 2. februar 2022 en europæisk arrestordre, med hvilken det tilsigtedes at få ham overgivet med henblik på fuldbyrdelse af den nævnte frihedsstraf.

21 Den kompetente spanske judicielle myndighed afslog i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 at overgive YX til den forelæggende ret, idet han havde flyttet sin bopæl til Spanien og havde udtrykt ønske om at afsone sin straf i denne medlemsstat. Myndigheden erklærede, at den anerkendte den dom, som den forelæggende ret havde afsagt, og anmodede de kompetente spanske judicielle myndigheder om at fuldbyrde den.

22 Den 11. oktober 2023 udsatte Juzgado Central de lo Penal nº 1 de Madrid (national domstol i straffesager nr. 1 i Madrid, Spanien) i henhold til den spanske straffelovs artikel 80 fuldbyrdelsen af den i hovedsagen omhandlede frihedsstraf i to år.

23 Efter denne afgørelse om udsættelse har den portugisiske anklagemyndighed anmodet den forelæggende ret om at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse.

24 Den forelæggende ret har anført, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten principielt er forpligtet til at anerkende den fældende dom fra udstedelsesstaten og til at fuldbyrde den idømte straf, hvis varighed og art skal svare til dem, der er fastsat i denne dom.

25 Betingelserne for, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan ændre den sanktion, der er idømt i udstedelsesstaten, er udtømmende fastsat i artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909, og den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan under alle omstændigheder ikke ændre det materielle indhold af den sanktion, som er idømt af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

26 Når den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke har udsat en straf i henhold til sin nationale lovgivning, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten følgelig ikke udsætte fuldbyrdelsen af den straf, som den pågældende person er blevet idømt i udstedelsesstaten, selv om sidstnævnte myndigheds nationale lovgivning tillader det for straffe idømt i fuldbyrdelsesstaten. En sådan udsættelse ville underminere de med rammeafgørelse 2008/909 forfulgte formål og princippet om gensidig anerkendelse.

27 I øvrigt fastslog Domstolen i præmis 65 i dom af 11. marts 2020, SF (Europæisk arrestordre – garanti for overførelse til fuldbyrdelsesstaten) (C-314/18, EU:C:2020:191), at artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 skal fortolkes strengt.

28 Den forelæggende ret er ligeledes af den opfattelse, at artikel 17 i rammeafgørelse 2008/909 – hvorefter fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion – alene henviser til de foranstaltninger, der har til formål at sikre den materielle fuldbyrdelse af en frihedsstraf, og at intet gør det muligt at fortolke denne artikels bestemmelser således, at artiklens anvendelsesområde omfatter en afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, som den eftersøgte person er blevet idømt.

29 I øvrigt skulle den fuldbyrdende judicielle myndighed i medfør af den nævnte rammeafgørelses artikel 12 og 13 have underrettet den udstedende judicielle myndighed om muligheden for at udsætte fuldbyrdelsen af straffen for at give sidstnævnte myndighed mulighed for at reagere.

30 Ifølge den forelæggende ret vanskeliggør denne sammenhæng dens afgørelse om, hvorvidt hovedsagen skal fortsættes eller afsluttes. Den nævnte ret er af den opfattelse, at der foreligger en rimelig tvivl om fortolkningen og anvendelsen af EU-retten, der ikke er blevet fjernet af Domstolens praksis, og som vil have afgørende konsekvenser for hovedsagens endelige løsning.

31 På denne baggrund har Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (retten i første instans i Porto – den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan fuldbyrdelsesstaten efter i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 at have afslået at fuldbyrde den europæiske arrestordre på grund af den domfældtes bopælssted og efter at have anerkendt domfældelsen påberåbe sig anvendelsen af sin nationale lovgivning og sin kompetence som fuldbyrdelsesstat med henblik på at udsætte den faktiske frihedsstraf, der er idømt af udstedelsesstaten, når proceduren for fuldbyrdelse af den pågældende dom allerede er indledt?

2) Kan det judicielle organ i fuldbyrdelsesstaten ud over i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 8 og artikel 17, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2008/909, ændre den afgørelse, der er truffet af det judicielle organ i udstedelsesstaten, og som har opnået retskraft i overensstemmelse med gældende lov?

3) Skal artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 fortolkes således, at fuldbyrdelsesstaten i henhold til denne bestemmelse kan bevilge udsættelse af den faktiske fængselsstraf under anvendelse af betingelserne i sin nationale lovgivning, når de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten har undladt at gøre dette i henhold til deres lovgivning?

Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende:

4) Burde de judicielle myndigheder i Spanien (fuldbyrdelsesstaten) i betragtning af bestemmelserne i artikel 12, artikel 13 og artikel 17, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 på forhånd have underrettet udstedelsesstaten om deres synspunkt hvad angår muligheden for at udsætte den fængselsstraf, som den eftersøgte var blevet idømt?«

Formaliteten vedrørende de præjudicielle spørgsmål

32 Den spanske regering er af den opfattelse, at de oplysninger, der er fremlagt i forelæggelseskendelsen, hverken gør det muligt at identificere den procedure, som ligger til grund for anmodningen om præjudiciel afgørelse, eller at forstå, hvorfor Domstolens besvarelse af de præjudicielle spørgsmål er nødvendig for, at den forelæggende ret kan træffe afgørelse.

33 Det fremgår ganske vist af forelæggelseskendelsen, at formålet med anmodningen om præjudiciel afgørelse er at gøre det muligt for den forelæggende ret at afgøre, om denne procedure skal fortsættes eller afsluttes. Den forelæggende ret synes imidlertid at have accepteret, at den spanske retsinstans, der skal fuldbyrde den straf, som den forelæggende ret har idømt, fuldbyrder straffen, således at det i medfør af princippet om gensidig anerkendelse påhviler den at holde sig til, hvad denne spanske retsinstans træffer afgørelse om.

34 Selv hvis EU-retten skulle være til hinder for, at den nævnte spanske retsinstans i overensstemmelse med sin nationale lovgivning udsætter den frihedsstraf, som den forelæggende ret har idømt, hvilket ikke er tilfældet, er dette uden betydning for den afgørelse, som sidstnævnte skal vedtage. Denne afgørelse afhænger nemlig udelukkende af, hvad den nævnte spanske retsinstans i henhold til artikel 21 i rammeafgørelse 2008/909 underretter den forelæggende ret om med hensyn til fuldbyrdelsen af straffen på grundlag af sin nationale lovgivning.

35 Desuden fastsætter rammeafgørelsens artikel 13, at anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en idømt straf kun kan tilbagekaldes inden påbegyndelsen af denne strafs fuldbyrdelse. I det foreliggende tilfælde kan den udsættelse, der er indrømmet på grundlag af den spanske straffelovs artikel 80 ff., imidlertid kun anses for at være et led i fuldbyrdelsen af den nævnte straf, som finder sted i forbindelse med denne fuldbyrdelse.

36 Ifølge fast retspraksis gælder der en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge – og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve – er relevante. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse om en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er hypotetisk, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 8.4.2025, Den Europæiske Anklagemyndighed (Domstolskontrol med proceduremæssige retsakter), C-292/23, EU:C:2025:255, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

37 Således som det fremgår af nærværende doms præmis 29, og således som den spanske regering har medgivet, har den forelæggende ret i det foreliggende tilfælde bekræftet, at Domstolens besvarelse af de forelagte spørgsmål er nødvendige for, at den kan træffe afgørelse om følgerne af den procedure, der fremstår som omhandlende en efterprøvelse af fuldbyrdelsen af den straf, som YX er blevet idømt. Den forelæggende ret er nemlig af den opfattelse, at den alt efter Domstolens besvarelse skal afslutte eller fortsætte denne procedure.

38 I denne henseende fremgår det, at hvis den forelæggende rets vurdering – således som den er sammenfattet i nærværende doms præmis 23-28, og hvorefter artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 i det væsentlige er til hinder for, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten udsætter fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, som den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har idømt, eller i det mindste kræver forudgående underretning om muligheden for at indrømme

en sådan udsættelse – var begrundet, ville denne retsinstans kunne være nødsaget til at fortsætte hovedsagen. Omvendt ville den forelæggende ret kunne være nødsaget til at afslutte hovedsagen, såfremt en udsættelse som den i hovedsagen bevilgede skulle henhøre under anvendelsesområdet for den nævnte rammeafgørelses artikel 17, således som den spanske regering i det væsentlige har gjort gældende med den argumentation, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 32-34.

39 Det fremgår følgelig ikke, at de forelagte præjudicielle spørgsmål savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller at de rejser et problem af hypotetisk karakter.

40 Det følger heraf, at de præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

41 Det fremgår for det første af forelæggelsesafgørelsen, at de spanske judicielle myndigheder i henhold til artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 afslog at fuldbyrde den europæiske arrestordre, som den forelæggende ret har udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf mod YX, med den begrundelse, at han er bosiddende i Spanien og har udtrykt ønske om at afsone den straf, som han er blevet idømt, i denne medlemsstat. Det fremgår for det andet af den nævnte afgørelse, at disse judicielle myndigheder erklærede, at de anerkendte den dom, hvorved denne straf blev idømt, og anmodede den kompetente spanske judicielle myndighed om at fuldbyrde den. For det tredje fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Juzgado Central de lo Penal nº 1 de Madrid (national domstol i straffesager nr. 1 i Madrid) efterfølgende udsatte fuldbyrdelsen af den nævnte straf.

42 Det fremgår derimod hverken af forelæggelsesafgørelsen eller af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at Den Portugisiske Republik i sin egenskab af den stat, der har udstedt den europæiske arrestordre mod YX, har givet sit samtykke til, at den straf, som han er blevet idømt, skal fuldbyrdes i Spanien. Navnlig har det i retsmødet for Domstolen ikke med sikkerhed kunnet fastslås, om de kompetente portugisiske myndigheder havde overført den attest, som er omhandlet i artikel 4 i rammeafgørelse 2008/909, og for hvilken der findes en standardformular i bilag I til denne rammeafgørelse (herefter »attesten«), til de kompetente spanske myndigheder i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som er fastsat i rammeafgørelsen.

43 Det skal bemærkes, at fremsendelsen af den nævnte attest udgør en af de nærmere bestemmelser, der skal overholdes, når fuldbyrdelsesstaten overtager fuldbyrdelsen af en frihedsstraf idømt i udstedelsesstaten.

44 Det skal nemlig bemærkes, at den i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre kun kan anvendes, såfremt to betingelser er opfyldt, nemlig dels, at den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, dels at denne stat i henhold til sin nationale lovgivning forpligter sig til selv at fuldbyrde den straf eller den frihedsberøvende foranstaltning, på grundlag af hvilken den europæiske arrestordre er udstedt (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 43).

45 Hvad angår indvirkningen af rammeafgørelse 2008/909 på anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, bemærkes, at i lighed med rammeafgørelse 2002/584 konkretiserer rammeafgørelse 2008/909 på det strafferetlige område princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse og styrker således det retlige samarbejde om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i straffesager, når personer er blevet idømt frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger i en anden medlemsstat, med henblik på at lette deres sociale rehabilitering (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 45).

46 Henset til, at det formål, der forfølges med dels den i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, dels de i rammeafgørelse 2008/909 fastsatte regler – nemlig at lette den sociale rehabilitering af personer, der er blevet dømt i en anden medlemsstat – er identisk, forholder det sig dermed således, at når en judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten ønsker at anvende denne grund, skal den tage hensyn til disse regler (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 47).

47 Når en fuldbyrdende judiciel myndighed på grundlag af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, påtænker at afslå fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, er anerkendelsen af den dom, hvorved denne straf blev idømt, og overtagelsen af fuldbyrdelsen af den nævnte straf derfor reguleret ved rammeafgørelse 2008/909 (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 51).

48 I denne henseende skal det bemærkes, at inden for rammerne af anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, er fuldbyrdelsesstatens overtagelse af fuldbyrdelsen af den straf, der er idømt ved den fældende dom, der er afsagt i udstedelsesstaten, og som har begrundet udstedelsen af den europæiske arrestordre, undergivet en betingelse om denne udstedelsesstats samtykke i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i rammeafgørelse 2008/909 (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 67).

49 Dette samtykke tager form af, at den fældende dom, der er afsagt af en domstol i udstedelsesstaten, fremsendes til fuldbyrdelsesstaten i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 4 i rammeafgørelse 2008/909, ledsaget af attesten (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 57).

50 Når en fuldbyrdende judiciel myndighed påtænker at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre på grundlag af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten derfor afslå en sådan fremsendelse, hvis den på grundlag af objektive omstændigheder finder, at straffen ikke faktisk vil blive fuldbyrdet i fuldbyrdelsesstaten, eller at en fuldbyrdelse af denne straf i denne stat ikke vil bidrage til formålet om social rehabilitering af den eftersøgte person efter udløbet af den frihedsstraf, som vedkommende er blevet idømt. Den udstedende judicielle myndighed kan endvidere afslå denne fremsendelse af hensyn til udstedelsesstatens egen politik på det strafferetlige område (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 72).

51 Selv om udstedelsesstatens fremsendelse af den fældende dom og den attest, der skal ledsage den, således blot er udformet som en mulighed, skal det imidlertid bemærkes, at med henblik på bl.a. at sikre, at den europæiske arrestordres funktion ikke lammes, indebærer den forpligtelse til loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, en dialog mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Det følger bl.a. af dette princip, at medlemsstaterne respekterer og bistår hinanden ved gennemførelsen af de opgaver, der følger af traktaterne (jf. i denne retning dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 68).

52 Med henblik på at sikre et effektivt samarbejde i straffesager skal de udstedende og de fuldbyrdende judicielle myndigheder derfor gøre fuld brug af de instrumenter, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584 og rammeafgørelse 2008/909, såsom høringer forud for fremsendelsen af den fældende dom, der er blevet afsagt af en ret i udstedelsesstaten, samt attesten, således at den gensidige tillid, der ligger til grund for dette samarbejde, fremmes. Det skal i denne henseende bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 er sådanne høringer obligatoriske, når straffuldbyrdelsen – ligesom i det foreliggende tilfælde – påtænkes gennemført i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende person er statsborger, dvs. i det tilfælde, der er omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 4, stk. 1, litra c) (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 69).

53 Hvad angår udstedelsesstatens forpligtelser skal det bemærkes, at det tilkommer denne stat at sikre, at den beføjelse, som den i henhold til rammeafgørelse 2008/909 er tillagt til at undlade til fuldbyrdelsesstaten at fremsende den fældende dom, der er afsagt af en af dens retsinstanser, samt attesten, udøves på en måde, der muliggør et effektivt samarbejde på det strafferetlige område, og som sikrer, at den europæiske arrestordres funktion og den gensidige anerkendelse af domme i straffesager med henblik på fuldbyrdelse i en anden medlemsstat ikke lammes (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 71).

54 Det tilkommer derfor den forelæggende ret at sikre sig, at den kompetente portugisiske myndighed i det foreliggende tilfælde har givet det fornødne samtykke i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i rammeafgørelse 2008/909, og, såfremt dette ikke er tilfældet, at undersøge, om et effektivt samarbejde med de spanske fuldbyrdende judicielle myndigheder kræver, at den kompetente portugisiske myndighed giver dette samtykke.

55 Hvis det af den ene eller anden grund ikke er muligt for fuldbyrdelsesstaten reelt at overtage straffuldbyrdelsen, herunder på grund af manglende overholdelse af de betingelser og den procedure, der er fastsat i rammeafgørelse 2008/909, følger det af princippet om gensidig anerkendelse, at en europæisk arrestordre skal fuldbyrdes for at undgå straffrihed for den eftersøgte (dom af 4.9.2025, C.J. (Fuldbyrdelse af en sanktion efter en europæisk arrestordre), C-305/22, EU:C:2025:665, præmis 70).

56 Hvis attesten derimod er blevet fremsendt af de kompetente portugisiske myndigheder til de kompetente spanske myndigheder i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i rammeafgørelse 2008/909 – hvorved udstedelsesstaten har givet sit samtykke til, at den sanktion, som YX er blevet idømt, kan fuldbyrdes i fuldbyrdelsesstaten, hvilket det i sidste ende tilkommer den forelæggende ret at efterprøve – bør de forelagte spørgsmål besvares.

Det første til det tredje præjudicielle spørgsmål

57 Med det første til det tredje præjudicielle spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 8, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten – når en anden kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten i henhold til artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 har afslået at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt af den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, og når en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten har forpligtet sig til at fuldbyrde denne straf – efterfølgende udsætter fuldbyrdelsen af den nævnte straf i henhold til sin nationale lovgivning.

58 Det fremgår af artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, når den ligesom i det foreliggende tilfælde beslutter ikke at påberåbe sig en af de i rammeafgørelsens artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, anerkender den dom, der er fremsendt til den i henhold til denne rammeafgørelses artikel 4 og efter proceduren i rammeafgørelsens artikel 5, og træffer omgående alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen.

59 I henhold til artikel 8, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2008/909 er tilpasninger af sanktionen kun mulige, hvis sanktionen på grund af sin varighed eller sin art ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

60 Den nævnte artikel fastsætter således strenge betingelser for den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstatens tilpasning af den sanktion, der er idømt i udstedelsesstaten, hvilke betingelser udgør de eneste undtagelser til den principelle forpligtelse, som i medfør af den nævnte rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, påhviler nævnte myndighed til at anerkende den dom, der er fremsendt til myndigheden, og til at fuldbyrde sanktionen, hvis varighed og art svarer til det, der er fastsat i den dom, som er afsagt i udstedelsesstaten (dom af 8.11.2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, præmis 36, og af 11.3.2020, SF (Europæisk arrestordre – garanti for overførelse til fuldbyrdelsesstaten), C-314/18, EU:C:2020:191, præmis 65).

61 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den foranstaltning om udsættelse af fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, som den forelæggende ret har idømt, ikke er blevet truffet af den kompetente judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten på grund af uforenelighed mellem sanktionens art eller varighed og denne medlemsstats lovgivning, således at denne foranstaltning under ingen omstændigheder kan anses for en tilpasning af sanktionen, der er mulig i henhold til artikel 8, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2008/909.

62 Den forelæggende ret, den portugisiske regering og Europa-Kommissionen er af den opfattelse, at udsættelsen af fuldbyrdelsen af den i hovedsagen omhandlede frihedsstraf er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 og følgelig kun kunne bevilges af den forelæggende ret, som er den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

63 Den spanske regering har derimod gjort gældende, at det af den spanske straffelov følger, at en udsættelse som den, der er blevet bevilget i hovedsagen, henhører under området for straffuldbyrdelse og dermed under anvendelsesområdet for den nævnte rammeafgørelses artikel 17, stk. 1.

64 Det fremgår af den nævnte bestemmelse, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion i medfør af den nævnte rammeafgørelse, når først den domfældte er blevet overført til denne stats kompetente myndigheder, og at det principielt alene tilkommer disse sidstnævnte myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdelsesprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse. Denne bestemmelse omfatter således foranstaltninger, der skal sikre den materielle fuldbyrdelse af en frihedsstraf og den domfældtes sociale rehabilitering (dom af 15.4.2021, AV (Samlet dom), C-221/19, EU:C:2021:278, præmis 39).

65 Således som generaladvokaten har anført i punkt 26 og 27 i forslaget til afgørelse, er det således vigtigt at afgøre, om en udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf som den i hovedsagen omhandlede skal anses for at ændre den fældende dom – i hvilket tilfælde artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 er til hinder for, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten træffer afgørelse om en sådan udsættelse – eller for at henhøre under fuldbyrdelsen af denne dom, i hvilket tilfælde rammeafgørelsens artikel 17, stk. 1, gør det muligt for denne myndighed at træffe afgørelse om en sådan udsættelse.

66 I denne henseende skal det bemærkes, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dens ordlyd og formål, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 1.10.2014, E., C-436/13, EU:C:2014:2246, præmis 37).

67 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 8, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 omhandler ingen af disse bestemmelser udtrykkeligt den situation, hvor den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten udsætter fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, der er idømt af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten. Denne ordlyd gør det i øvrigt ikke muligt at afgøre, om en sådan udsættelsesforanstaltning er i strid med den forpligtelse for den fuldbyrdende medlemsstat til at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, der er fastsat i den første af disse bestemmelser, eller er omfattet af begrebet »[...]procedurerne [til fuldbyrdelse]« af sanktionen som omhandlet i den anden af disse bestemmelser.

68 Hvad for det andet angår den kontekstuelle fortolkning skal det i artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 indeholdte begreb »fuldbyrdelsesprocedurerne« for det første fortolkes under hensyntagen til denne artikels stk. 3 og 4 samt rammeafgørelsens artikel 13.

69 I henhold til artikel 17, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten efter anmodning den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrette sidstnævnte om relevante bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, og udstedelsesstaten kan erklære sig enig i anvendelsen af sådanne bestemmelser eller tilbagekalde attesten.

70 I henhold til den nævnte rammeafgørelses artikel 13 skal attesten tilbagekaldes fra fuldbyrdelsesstaten, inden fuldbyrdelsen af sanktionen er påbegyndt.

71 I øvrigt bestemmer rammeafgørelsens artikel 17, stk. 4, at medlemsstaterne kan fastsætte, at der ved alle afgørelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse kan tages hensyn til de bestemmelser i national lovgivning angivet af udstedelsesstaten, hvorefter personen har ret til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse på et bestemt tidspunkt.

72 Det forholder sig derfor således, at mens artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 bestemmer, at de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten udøver enekompetence med hensyn til alle former for fuldbyrdelse af en sanktion og alle foranstaltninger i forbindelse hermed, hvilke omfatter tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, fastsætter denne artikels stk. 3 og 4 en ret for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til efter egen anmodning at blive underrettet om fuldbyrdelsesstatens gældende bestemmelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse og en ret til at trække attesten tilbage samt en mulighed for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at meddele udstedelsesstatens betingelser for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse med henblik på, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten tager hensyn hertil.

73 I denne henseende skal det bemærkes, at til forskel fra en tidlig løsladelse eller en prøveløsladelse, der først finder sted efter fuldbyrdelsen af en del af frihedsstraffen og dermed kun delvist udsætter fuldbyrdelsen heraf, indebærer den omstændighed, at en judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten udsætter fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, som er blevet idømt af den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten, inden nogen form for effektiv fuldbyrdelse af denne straf, at hele straffen udsættes.

74 De beføjelser, som den kompetente myndighed i den udstedende medlemsstat er tillagt i henhold til artikel 17, stk. 3 og 4, i rammeafgørelse 2008/909, bør derfor så meget desto mere finde anvendelse på en sådan foranstaltning. Således som det fremgår af de foregående præmisser, har EU-lovgiver imidlertid kun fastsat dem for så vidt angår betingelserne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse.

75 I lighed med, hvad generaladvokaten har anført i punkt 55 i forslaget til afgørelse, skal det således fastslås, at stk. 3 og 4 i artikel 17 i rammeafgørelse 2008/909 angiver, at en fuldbyrdende judiciel myndigheds udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, som den udstedende judicielle myndighed har idømt, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for denne artikels stk. 1.

76 For det andet bliver denne fortolkning, således som Kommissionen har gjort gældende, bekræftet af rammeafgørelse 2008/947, der vedrører anerkendelse af bl.a. domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn, eftersom det af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, litra a), for det første fremgår, at anvendelsesområdet for denne rammeafgørelse og anvendelsesområdet for rammeafgørelse 2008/909 udelukker hinanden gensidigt.

77 For det andet, og således som det fremgår af artikel 2, nr. 2), i rammeafgørelse 2008/947, skal »betinget straf« forstås som værende »en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, hvis fuldbyrdelse helt eller delvis udsættes på visse betingelser ved domfældelsen og erstattes af en eller flere tilsynsforanstaltninger«, og »[s]ådanne tilsynsforanstaltninger kan være indeholdt i selve dommen eller fastlagt i en separat afgørelse om prøvetid med tilsyn truffet af en kompetent myndighed«.

78 For det tredje og sidste bliver det i den nævnte rammeafgørelses artikel 2, nr. 1) og 5), præciseret, at dommen og, hvor det er relevant, den særskilte afgørelse om prøvetid med tilsyn træffes af en kompetent myndighed i udstedelsesstaten.

79 Den omstændighed, at en anden rammeafgørelse end rammeafgørelse 2008/909 finder anvendelse på domme, der selv er ledsaget af en udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, eller som er ledsaget af særskilte afgørelser om prøvetid med tilsyn, bekræfter derfor, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal bevilges udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, i opbygningen af disse to

rammeafgørelser henhører under udstedelsesstatens kompetente myndigheds kompetence og følgelig under den dom, der skal anerkendes, og ikke under fuldbyrdelsen af sidstnævnte og under fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheds kompetence.

80 Hvad for det tredje angår de formål, der forfølges med rammeafgørelse 2008/909 generelt og med dennes artikel 8 og 17 i særdeleshed, fremgår det af rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, at rammeafgørelsen har til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.

81 I denne henseende bliver det i femte betragtning til den nævnte rammeafgørelse præciseret, at forholdet mellem medlemsstaterne er præget af en særlig gensidig tillid til de øvrige medlemsstaters retssystemer, og at dette forhold berettiger, at det er muligt for fuldbyrdelsesstaten at anerkende afgørelser, der er truffet af udstedelsesstatens myndigheder. Formålet med rammeafgørelsen er således en videreudvikling af samarbejdet mellem medlemsstaterne for så vidt angår fuldbyrdelse af straffedomme, især når der over unionsborgere er blevet afsagt en straffedom om idømmelse af en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger i en anden medlemsstat.

82 Det fremgår i øvrigt af niende betragtning til rammeafgørelse 2008/909, at målet med fuldbyrdelsen af den idømte sanktion i fuldbyrdelsesstaten er at forbedre mulighederne for den domfældtes sociale rehabilitering, og at for at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene det formål at lette dette mål, opfordres den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at tage hensyn til forskellige elementer som f.eks. personens tilknytning til fuldbyrdelsesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdelsesstaten.

83 Det følger heraf, at det først og fremmest påhviler den kompetente myndighed i udstedelsesstaten at foretage de nødvendige undersøgelser med henblik på vurderingen af den domfældtes udsigter til social rehabilitering i de berørte medlemsstater, og at forholdet mellem medlemsstaterne, der er kendetegnet ved en særlig gensidig tillid til deres respektive retssystemer, begrunder, at fuldbyrdelsesstaten efter samtykke fra udstedelsesstaten bemyndiges til at anerkende afgørelser truffet af myndighederne i udstedelsesstaten med henblik på fuldbyrdelsen heraf.

84 Således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 65-67 i forslaget til afgørelse, vil fuldbyrdelsesstatens mulighed for – ud over i de tilfælde, der udtrykkeligt er fastsat i artikel 8 og 17 i rammeafgørelse 2008/909 – at tilpasse den straf, der er idømt i udstedelsesstaten, eller procedurerne for dens fuldbyrdelse kunne skade denne særlige gensidige tillid og ville dermed være i strid med formålet om at styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne for så vidt angår fuldbyrdelsen af domme i straffesager.

85 Nævnte artikel 8 og 17 spiller således en central rolle i forfølgelsen af det nævnte formål, idet de med henblik på anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme i straffesager præciserer omfanget af og grænserne for de kompetencer, der er tillagt de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten.

86 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at udsættelsen af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf henhører under anvendelsesområdet for artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909, og at den følgelig ikke kan bevilges af den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten i henhold til denne rammeafgørelses artikel 17.

87 Således som Kommissionen har gjort gældende, følger det heraf, at det i hovedsagen med henblik på anvendelsen af rammeafgørelse 2008/909 skal fastslås, at fuldbyrdelsen af den straf, som den forelæggende ret har idømt YX, endnu ikke er påbegyndt, hvorfor den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med denne rammeafgørelses artikel 13 fortsat kan tilbagekalde den eventuelt fremsendte attest og anmode om overgivelse af YX med henblik på fuldbyrdelse af denne straf.

88 Denne konklusion afkræftes ikke af den omstændighed, at Domstolen i det væsentlige har fastslået, at en afgørelse om ophævelse af udsættelsen af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf som følge af den pågældende persons tilsidesættelse af en objektiv betingelse, der knytter sig til denne udsættelse, ikke udgør en »afgørelse« som omhandlet i artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584, eftersom den ikke ændrer den straf, der er idømt ved en sådan afgørelse, hverken for så vidt angår dens art eller dens længde, og at den myndighed, som skal træffe afgørelse om en sådan ophævelse, ikke skal foretage en fornyet prøvelse af realiteten i den sag, der gav anledning til straffedommen (jf. i denne retning dom af 22.12.2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, præmis 77 og 78, og af 23.3.2023, Minister for Justice and Equality (Ophævelse af udsættelsen), C-514/21 og C-515/21, EU:C:2023:235, præmis 53 og 54).

89 For det første vedrører den retspraksis, der er udledt af de domme, som er nævnt i den foregående præmis, nemlig fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584 og ikke fortolkningen af rammeafgørelse 2008/909.

90 For det andet forholder det sig således, at i de sager, der gav anledning til de nævnte domme, var de forskellige udsættelser af fuldbyrdelsen af frihedsstraffe blevet indrømmet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i forbindelse med domme, som indeholdt en domfældelse. Som anført i nærværende doms præmis 75-78 er anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne domme imidlertid ikke omfattet af anvendelsesområdet for rammeafgørelse 2008/909, men af anvendelsesområdet for rammeafgørelse 2008/947.

91 For det tredje og sidste, og således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, indebærer den omstændighed, at tilbagekaldelsen af udsættelsen af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf som følge af den berørte persons tilsidesættelse af en objektiv betingelse, der knytter sig til denne udsættelse, kan henhøre under fuldbyrdelsen af den idømte straf, ikke nødvendigvis, at afgørelsen om, hvorvidt der i et givet tilfælde skal indrømmes udsættelse af en frihedsstraf, er af samme karakter.

92 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det tredje præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 8, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten – når en anden kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten i henhold til artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 har afslået at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt af den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, og når en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten har forpligtet sig til at fuldbyrde denne straf – efterfølgende udsætter fuldbyrdelsen af den nævnte straf i henhold til sin nationale lovgivning.

Det fjerde præjudicielle spørgsmål

93 Henset til besvarelsen af det første til det tredje præjudicielle spørgsmål er det ufornødent at besvare det fjerde præjudicielle spørgsmål.

Sagsomkostninger

94 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 8, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er til hinder for, at en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten – når en anden kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten i henhold til artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne har afslået at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt af den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, og når en kompetent judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten har forpligtet sig til at fuldbyrde denne straf – efterfølgende udsætter fuldbyrdelsen af den nævnte straf i henhold til sin nationale lovgivning.

Underskrifter